

ISAD JA PIRAADID

Nõbude Karlssonite sarjas on ilmunud

Kummitused ja spioonid, 2014

Metslased ja vombatid, 2015

Viikingid ja vampiirid, 2015

Koletised ja pimedus, 2016

Peletispaat ja Must Daam, 2016

Originaali tiitel:

Katarina Mazetti

Kusinerna Karlsson

Pappor och pirater

Alfabetta Bokförlag AB, Stockholm

Toimetanud Katrin Naber

Kaane kujundus: Frida Axiö

Kaane illustatsioonid: Gunilla Hagström

Copyright text © 2015 Katarina Mazetti

Tõlge eesti keelde © Allar Sooneste ja Tänapäev, 2017

ISBN 978-9949-85-092-1

www.tnp.ee

Trükitud AS Printon trükikojas

Katarina Mazetti

NÕOD KARLSSONID

ISAD JA
PIRAADID

Rootsi keelest tõlkinud Allar Sooneste

NÕBUDE KARLSSONITE SUGUPUU

Vanaisa ja vanaema Karlsson

Neli tütart:

Ulla, uurija, abielus Allaniga,
neil on kaks last – tütred **Julia** ja **Daniella**,
hüüdnimega Kimmu

Molly, näitleja, **George**'i ema

Ellen, kokk, Claude Bouclé elukaaslane, **Alexi** ema

Frida, kunstnik

1. peatükk

Kuum kakao ja arvutid

Sel talvel oli meri Idasadama linnakese lähistel külmunud.

Aeg-ajalt kandis tuul merelt lume ära ning alles jäi must ja läikiv jää, mis oli uisutamiseks suurepärane. Sellistel päevadel võis Idasadama elanikke näha pärastlõunati külmunud merel liuglemas – algajaid ranniku ligidal ja vilunud uisutajaid kaugemal, nad võisid pikamaauiskudel sõita kümneid kilomeetreid.

Tuli ette ka tuisust ilma ja siis jäi jääd ebaühtlaste hangedena katma detsimeetripaksune lumi. Uisutajad kadusid linnakese õdusatesse kodudesse, süütasid kolded, asetasiid akendele küünlad ja kuulasid tuule vihinat majanurkades.

Ühel sellisel pärastlõunal veebruari alguses sumpas kaks inimest läbi jääle kogunenud lume. Oli väga külm. Kell oli alles kolm ja lumi valendas sinakalt, kuid pimedus saabus kiiresti. Keegi ei näinud, kuidas nad Pütisaarel maale jõudsid ja läbi lumehangede lootsitorni – saare kõrgeima ehitise poole rühkisid. Suviti oli see uhke punane torn, mille tipus asuva ruumi akendest avanes vaade kümnete kilomeetrite kaugusele. Sealt olid kunagi merd jälginud,

et avastada madalikule sattunud laevu. Kuid praegu, talvel, oli seintele tuisanud lumi torni peaaegu valgeks muutnud ja härmatisekristallidega aknad ei paistnud läbi.

Saar tundus olevat mahajäetud. Torni kõrval asuva lootsimajakese aknad olid pimedad. Ainsad, kes nägid neid kaht lootsitorni musta ja raske ukse taha kadumas, olid raagus põõsais sabistav leevikeste parv ja pika kollase lakaga üksildane islandi hobune, kes puude vahelt välja piilus.

*

„Kas teaad, mis juhtus?“ Daniella, hüüdnimega Kimmu, tormas tuppa, mis oli tal vanema õe Juliaga ühine. Julia istus oma voodil, väike arvuti süles, ega tõstnud pilkugi, ta oli sügavalt mängu süvenenud.

Kimmu komistas vaibavoldile, tegi õhus kaare ja maandus Julia jalge ees. Kahjuks oli tal käes kruusitais kuuma kakaod ning kõik see sadas valinguna Julia voodile, tema põlvedele ja arvutile. Julia karjatas läbilõikavalt ja tema kõrval lesiv paks mitmevärviline kass ühines temaga: „Iiiiiiii! Oiiiiiii!“

„Mis asja te karjute!“ hädaldas Kimmu. „Haiget sain ju hoopis mina. Ja näe, kõik mu kakao on otsas.“

Vähe puudus, et Julia oleks talle võmmu andnud.

„Kimmu, kui sa mu arvuti ära rikkusid, lõikan ma sul

kõrvad peast! Ja sunnin sind neid nahka pistma!“ karjus Julia.

Ta asus meeletult voodilina siiluga arvutit pühkima. Sellest ei läinud paremaks ei arvuti ega voodilina.

„Ah sind ja sinu vana arvutit,“ torises Kimmu.

Julia põrnitses talle otsa.

„Vana arvuti! Tead ju küll, et kogusin selle ostmiseks mitu aastat raha!“

„Ah, kindlustus annab sulle uue,“ lõi Kimmu muretult käega. „Aga kui sa vaid teaksid, kuidas mu tagumik valutab ... ai-ai-ai ... Kas sa ei võiks mulle uue kruusi kakaod tuua?“

Julia tõusis sõnagi lausumata ja marssis toast välja, arvuti kaenla all. Kassiniru hüppas voodist välja ja järgnes talle. Ta oli end algavat lahingut tundes ähvardavalt turri ajanud ja vehkis sabaga kaheksaid.

Elutoas nägi Julia naeratavat ema.

„Noh, mida sa Kimmu uudisest arvad?“ küsis ta. „Kuidas see sulle meeldib?“

Julia ei kuulnud teda. Ta sirutas õnnetult ette oma ka-kaosse uppunud arvuti. „Vaata!“

„Ohoo!“ ütles ema. „Probleem! Küll me sellega toime tuleme. Ainult et vaevalt küll enne teie ärasõitu!“

Lõpuks ometi läksid Julia kõrvad lahti.

„Enne ärasõitu? Kes sõidab? Kuhu?“

„Kas Kimmu siis ei öelnud? Pütisaarele muidugi. Teil on

praegu spordivaheaeg ja Fridal on abi vaja. Minu meelest on see hea mõte ... sest meie isaga läheme konverentsile ja ...“

Julia nohises. Nojah, nii nagu ikka. Julia ja Kimmu vanemad olid teadlased, nad käisid sageli reisidel. Kassiniru Julia kõrval püüdis samuti nohiseda: „Fnnnnuuurrrrr ...“

„Mis abi tal vaja on?“ küsis Julia viimaks.

„Tead, Frida helistas täna. Ta on jalaluumurruga Storvalla haiglas. Ja ta peab sinna jääma vähemalt nädalaks. See on raske murd, mida tuleb opereerida ja seejärel õiges asendis hoida, kuni paranemine algab.“

„Kuidas meie teda selles aidata saaksime? Istume kõrval ja hoiame ta jalga sirgelt?“ Julia oli ikka veel pahur.

„Ära ole rumal,“ manitses ema. „Frida muretseb hobuse pärast, kes saarele jäi. Keegi peab talle iga päev paraja portsu heinu ette andma. Ta kardab, et hobune sööb ennast lõhki, kui seitsme päeva hein korruga sõime tõsta. See on nähtavasti väga näljane hobune.“

Julia naeratas. „Tema nimi on Gervir ja see tähendab islandi keeles õgardit. Aga ma mõtlen hoopis seda ... kuidas me seal keset talve hakkama saame? Kimmuga kahekesi? Pütisaarel üksi?“

„Mitte üksi,“ teatas ema rõõmsalt. „Ma rääkisin Mollyga, ta ütleb, et kui teie lähete, veedab George oma spordivaheaja samuti meelsasti seal, ta kavatseb nähtavasti lund

maalida ... Ja Frida on ka Alexi vanematega vestelnud, paistab sedamoodi, et Prantsusmaa koolides on täpselt samal ajal kahenädalane vaheaeg. Ja kas teate, mis? Teie saate seal samuti olla peaaegu kaks nädalat, sest ma kuulsin äsja, et teie koolis algab ümberehitus ja teile antakse mõned vabad päevad juurde. Mida te selle peale kostate? Alex olevat õhinasse sattunud, ta kavatseb nähtavasti midagi lume sees lahtisel tulel grillida ja jää peale kalale minna.“

„Mismoodi Frida oma jala murdis?“

„Seda ma ei tea,“ kostis ema. „Siin on midagi kahtlast, ma küsisin mitu korda, aga ta põikles vastusest kõrvale.“

„Kuhu mu kakao jääb?“ kisendas Kimmu tüdrukute toast.

„Ma valasin selle sinu uue talvemütsi sisse ja see on sulle paras!“ hüüdis Julia vastu. Seejärel vaatas ta uuesti emale otsa.

„Jah, ema, ma lähen suurima heameelega koolivaheajaks Pütisaarele. Seal on meil kindlasti vahva. Ja seekord oleme saarel siis ainult neljakesi.“

Selles ei olnud Julial siiski õigus. Frida lamas küll Storvalla haiglas, kuid ometi põles lootsitorni akendes tuli.